

DÜNYANIN BAŞKA GERÇEKLERİ DE VAR...

HASAN PİR'İN KÖŞE YAZISI

Her insanın, “kendi dünyasının merkezi” olduğu bir hayatta yaşıyoruz. Varlık âlemini yaratan Allah; hayatı insan merkezli olarak yaratmıştır. Bu nedenledir ki, dünya hayatı; insanlar sayısı kadar âlemlerin kesiştiği dairelerle doludur. Her insan bir âlemdir. Her âlemde her gün binlerce, milyonlarca gel-gitler yaşanmaktadır. Duygular, arzular, yaşlar, başlar, acılar, tebensümler, zenginlikler, fakirlikler, doğumlar, ölümler... İçinde yaşadığımız dünya âlemi de, insan âlemi gibidir. Bu âlemde de, biri ağlarken diğeri gülüyor, biri aç iken diğeri tok yaşıyor, biri hastalıktan kıvranırken diğeri sağlığın zirvesinde yaşıyor, biri zulüm yapıp zalim olurken, birileri zulme maruz kalıp mazlum oluyor, birileri arzularına ulaşmak için “ah bir sabah olsa” derken, bir diğeri, gelecek günün kâbuslarını yaşamamak için “keşke sabah olmasa” diyor... Güzellikleriyle, acılarıyla, tezatlarıyla bir insanlık âlemi... Ve bir gün bu âlemin direği kırılıyor, yıkılıyor. Âlem eleme gark olup, ölüm hakikati bütün gerçekliği ile ortaya çıkıyor. “Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyada yaşama isteğine ve hissine” dini literatürde “tevehhüm-ü ebediyet” denilmektedir. Yani “ebedi kalacakmış gibi dünyada yaşamayı düşünmek.” Bir diğer ifadeyle, ulaşılması dünyada mümkün olmayan, ancak Ahirette mümkün olacak bir şiddetli istek... “Ölümsüzlük serabını” her insan yaşar. Çünkü kimse ölmek istemez. Ölümün yüzü soğuk olduğu için insanlar ölümü hep başkaları için düşünmüşlerdir. Kendi üzerlerine hiç almazlar. Ama, ne yazık ki, insanoğlu için ölüm hiçbir zaman ölmez... Ve hiç kimse ölümün acı ve soğuk yüzünden kendini kurtaramaz. Şair Ahmet Mahir Pekşen bakın ne diyor:

**“Mezarı kazılacak, bir gün mezar kazanın
Belki suyuyla yunar, yapımcısı kazanın”**

Şair, kaçılmayan bir sondan hiç kimsenin kurtulamayacağını haber veriyor. Bu sondan mezar kazdığı için mezarcılar kurtulamıyor. Bu sondan ölünün yıkandığı suyun ısıtıldığı kazanları yapan kazancılar da kurtulamıyor. Bu sondan, mezarı kazan kazmaları yapan kazmacılar da kurtulamıyor... Kazancının, kazmacının, mezarcının kurtulamadığı ölümden “ben mahallenin imamıyım” diyen de kurtulamayacak, “ben mahallenin muhtarıyım” diyen de kurtulamayacak, “ben en zenginim, ben en yakışıklıyım, ben seçilmişim, ben atanmışım, ben gencim...” diyen de kurtulamayacak... Ölüm’ün soğuk iklimini her nefis yaşayacak. “Dünya benim” diyen de yaşayacak “dünyadan bana ne” diyen de yaşayacak. “Ölüm”; bu dünyada, insan âlemlerinde yaşanan her türlü insanî zaafların gel-gitleri içinde “adalet” bekleyenler için belki de çok önemli bir psikolojik sığınak ve teselli kaynağı. Çünkü; her türlü hesabın görüleceği mahkeme-i kübraya ölüm kapısıyla giriliyor. Onun içindir ki; hayat, insan olan insana her ölüm olayının vuku bulmasıyla; “aman, dikkat et ölüm var...” mesajını veriyor. Yukarıda iki mısraını aldığımız Şair Ahmet Mahir Pekşen’in “Elveda” şiirinden bir başka iki mısra ile yazımı bitirmek istiyorum.

**“Yüklenecek omzuna cenazen, dört kişinin
Hesabı sorulacak mahşerde, her işinin”
Güzel günler dileğiyle.**